

Arrest

nr. 216.988 van 15 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging alsook door de minister van Veiligheid en
Binnenlandse Zaken

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 14 februari 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 7 februari 2019 houdende een bevel tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DAEM, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 februari 2019 heeft verzoeker zich aangeboden aan de grensdoorlaatpost Zaventem komende van een vlucht uit Ghana. Hij was in het bezit van haar paspoort en een F-kaart. De grenspolitie stelt vast dat de identiteitspagina in het paspoort vals is en dat de verblijfstitel F verkregen is aan de hand van de gegevens zoals vermeld in het paspoort van Ghana dat van valsheid wordt beticht.

Op 7 februari 2019 neemt de met grenscontrole belaste inspecteur een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“de heer/mevrouw:

ONBEKEND met onbekende nationaliteit, en onbekende geboortedatum

Met Alias: B. A. geboren op 02/05/1982 te Accra (Ghana)

Afkomstig uit Accra met (...) op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE REISDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG REISDOCUMENT.

Dossiernummer: (...)

(B) Is in het bezit van een vals /nagemaakt/vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Document; paspoort Ghana met nummer (...) op naam van B.A.,

Vervalsing: Valse Identiteitspagina

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE VISUM/VERBLIJFSDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG VISUM/VERBLIJFSDOCUMENT

Dossiernummer (...)

(D) Is in het bezit van vals/nagemaakt/vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Document: België verblijfstitel F met nummer (...),

Vervalsing: Verkregen aan de hand van de gegevens zoals vermeldt in het paspoort van Ghana met nummer (...) (zie B).”

De terugdrijving is gepland op 18 februari 219.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de terugdrijving

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, *Al-Nashif/Bulgarije*, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

2. Aan het bestaan van een gezinsleven, of aan de hechtheid hiervan kan niet getwijfeld worden.

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt om te beginnen dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 60; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, § 32; EHRM 21 december 2001, *Sen/Nederland*, § 28). Er blijken in casu geen dergelijke uitzonderlijke omstandigheden te zijn, integendeel. Verzoeker woont samen met zijn drie Belgische kinderen, en voedt hen samen met zijn partner op. Er bestaat geen sterkere band dan tussen een ouder en een jong kind. Verzoeker nam zijn oudste zoon en zijn stiefzoon mee op vakantie naar Ghana, en werd door hen vergezeld toen hij in Brussel werd tegengehouden op 7 februari j.l..

Ook aan het gezinsleven met zijn Belgische partner kan niet getwijfeld worden. Indien we kijken naar de factoren die bepalen of er sprake is van een gezinsleven beschermd door artikel 8 EVRM volgens de rechtspraak van het EHRM, dan blijkt immers het volgende:

- wat betreft het samenwonen: verzoeker en zijn partner wonen samen met hun drie gemeenschappelijke kinderen en verzoekers' stiefkinderen in de Everaertstraat 56 bus 19 te 2060 Antwerpen;
- wat betreft de aard en de duur van de relatie: Verzoeker voedt samen met zijn partner hun drie kinderen op. Er bestaat geen sterkere band dan tussen een ouder en een (jong) kind. Verder staat verzoeker ook mee in voor de zorg en opvoeding van de twee kinderen van zijn partner uit een vorige relatie;
- wat betreft het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben: verzoeker en zijn partner hebben drie kinderen samen.

Deze elementen tonen afdoende aan dat verzoekers relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook met zijn drie Belgische kinderen en zijn 2 Belgische stiefkinderen heeft verzoeker een gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM (EHRM 20 juni 2002, *Al-Nashif/Bulgarije*, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

3. Verwerende partij was op de hoogte van dit gezinsleven, aangezien verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging indiende met zijn Belgisch kind. Er vond een woonstcontrole plaats door de wijkagent, waarbij deze vaststelde dat verzoeker samenwoont met zijn gezin. Hierna werd een F-kaart afgeleverd aan verzoeker. Daarenboven werd verzoeker vergezeld door zijn oudste zoon en zijn stiefzoon, toen hij op de luchthaven werd tegengehouden op 7 februari j.l.. Verzoekers partner werd gecontacteerd door de Belgische autoriteiten, waarop ze haar twee kinderen kwam ophalen. Verzoeker werd zelf overgebracht naar het transitcentrum Caricole.

4. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/Belgie*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Hoewel de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van binnenkomst en teruggedrijving inhoudt, blijkt uit de feitelijke gegevens van de zaak dat het in casu niet gaat om een situatie van eerste binnenkomst, vermits verzoeker werd toegelaten om op het grondgebied te verblijven, en in het bezit is van een F-kaart. Verzoeker verbleef thans enkel in het buitenland voor een korte periode, namelijk van

10 december 2018 tot 7 februari 2019. In zulk een geval aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van een 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Er moet dus onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er rekening werd gehouden met het privé/gezinsleven van verzoekende partij, hoewel het bestaan hiervan niet betwist kan worden. Evenmin blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een belangenafweging aangaande het privé/gezinsleven van verzoekende partij, zoals hij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In casu blijkt uit niets in de motivering of het administratief dossier dat verwerende partij de evenredigheidstoets zou gevoerd hebben en dat rekening zou zijn gehouden met de impact en evenredigheid van de bestreden beslissing op het gezinsleven van verzoeker.

Verwerende partij heeft dan ook onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld.

Tot slot werd ook de motiveringsplicht geschonden. Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.

5. Verzoeker wenst nog te verwijzen naar een zeer gelijklopende zaak, waarbij een man na een korte vakantie in het buitenland werd tegengehouden op de luchthaven van Brussel Nationaal, en hem een beslissing tot terugdrijving werd betekend omdat hij gebruikt zou gemaakt hebben van een valse Franse identiteitskaart om zijn Belgische verblijfskaart te verkrijgen. Deze persoon had een Belgische zoon, en Uw Raad oordeelde in RvV arrest nr. 207 045 van 19 juli 2018 tot schorsing bij uiterst dringende

noodzakelijkheid omdat er op geen enkel moment rekening werd gehouden met het privé/gezinsleven van de betrokkene.

6. Afgezien van het bovenstaande, hield verwerende partij op geen enkel moment rekening met het hoger belang van het kind.

Het is de taak van de Belgische overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.

Evenwel, waar kinderen betrokken zijn, moeten deze elementen van migratiecontrole worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan e.a. v. Noorwegen; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 109).

Het kan niet betwist worden dat verzoeker een gezinsleven met zijn drie Belgische kinderen (en 2 Belgische stiefkinderen) heeft (zie supra punt 2). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). Er blijken in casu geen dergelijke uitzonderlijke omstandigheden, zodat het aan verwerende partij om aan te tonen dat zij heeft rekening gehouden met het hoger belang van deze kinderen bij het nemen van de bestreden beslissing. Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging of dat zij met het hoger belang van de kinderen heeft rekening gehouden voor het nemen van de beslissing.

Hierdoor werd artikel 8 van het EVRM geschonden, in de zin dat dit artikel het een zorgvuldige belangenafweging in het licht van het hoger belang van de kinderen impliceert, hetgeen in casu compleet ontbreekt.

Zie hiervoor ook RvV arrest nr. 204 913 van 6 juni 2018, hetgeen over een gelijksoortige situatie handelt.

Om al bovenstaande redenen dient voorliggend verzoek tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden. “

Bespreking

De motiveringsplicht die voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), waarnaar verzoeker in de hoofding van het middel verwijst, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 3, eerste

lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig reisdocument. Hij is blijkens onderzoek, in het bezit van een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument. Het gebruikte paspoort wordt van valsheid beticht en gerechtelijk in beslag genomen omdat de identiteitspagina vals is. Wat het verblijfsdocument betreft, met name de F-kaart stelt de grenspolitie vast dat het is verkregen op grond van de gegevens vermeld in het paspoort waarvan de identiteitspagina vervalst is. De vaststellingen gedaan door de grenspolitie worden niet betwist door verzoeker. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoeker deze motivering niet weerlegt of betwist. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker laat na uiteen te zetten en blijft in gebreke om aan de hand van concrete elementen aan te tonen dat verweerder een incorrecte toepassing maakte van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. De stukken die verzoeker bij het verzoekschrift voegt, met name: identiteitskaarten van de volgens verzoeker verklaarde partner, drie kinderen en twee stiefkinderen tonen niet aan dat verzoeker de persoon is die hij beweert te zijn. Evenmin kunnen de arbeidsovereenkomst van de partner en de schoolattesten van de stiefkinderen als een begin van bewijs worden beschouwd van verzoekers identiteit. De vaststellingen van de grenspolitie in het verslag 'valse documenten' van 7 februari 2019 worden niet betwist, laat staan weerlegd. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat verweerder op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat er niet gemotiveerd is omtrent zijn gezinsleven en het belang van de kinderen. Artikel 8 van het EVRM houdt geen formele motiveringsplicht in en de bestreden beslissing is niet genomen op grond van de Terugkeerrichtlijn. De schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van

een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt geen gezinsleven aannemelijk, nu verzoekers ware identiteit thans niet kan worden vastgesteld. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker is wie hij beweert te zijn. Aan de hand van de bij het verzoekschrift gevoegde stukken toont verzoeker evenmin zijn identiteit aan. De schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 24 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt. De verwijzing naar het arrest nr. 204 913 van de Raad is niet dienstig aangezien dit arrest handelt over de weigering van een visum naar aanleiding van een tweede huwelijk. Voormeld arrest handelt geenszins over een gelijkaardige situatie.

Het enige middel is in al zijn onderdelen *prima facie* niet ernstig.

Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 15 februari 2019 door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. E. COCHEZ

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

N. MOONEN